

Imødekommen af Folketingets Standpunkt, at han forelagde sit Forslag. Den Tanke, som da blev fremsat af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds, og som nu ligger til Grund for det foreliggende Forslag, nemlig at vi skulde gaa til en kommunal Valglov paa Grundlag af den bestaaende Valgret, kun med Indførelse af Forholdstal, denne Tanke betegnede den daværende Indenrigsminister som „et gammelt Standpunkt“, som han nødig vilde, at man skulde gaa tilbage til; men han vilde dog i det mindste have Valgretten udvidet til alle Skatteydere, saa maatte man forhandle om det for Resten. Han betegnede endvidere et Forslag paa dette Grundlag som et, der ikke tilfredsstillede nogen, og han bemærkede udtrykkelig, at det dog vilde være en Nødvendighed for et Forslag, som skulde kunne samle alle om sig og gaa igennem Rigsdagen, at det i det mindste tilfredsstillede nogle Partier. Han kaldte det endelig et urimeligt Forslag. Saa stærke Ord brugte den højtærede Indenrigsministers Forgænger om den Tanke, den højtærede Indenrigsminister har lagt til Grund for sit Forslag. Den ærede Minister vil heraf kunne se — han vil let kunne undersøge, hvorvidt det, jeg har fremdraget, er rigtigt — at han ikke alene ikke imødekommer Oppositionen her i Salen ved det foreliggende Forslag, men at han ikke en Gang er i Overensstemmelse med sin egen Forgænger, en Mand, som dog har spillet en betydelig politisk Rolle inden for Højre og været anerkendt som en af dets bedste Mænd paa Indenrigsministerpladsen.

Det forekommer mig ikke at være nogen heldig Stilling for den højtærede Indenrigsminister at skulle erkende, at han staar paa det Standpunkt, som af hans Forgænger er betegnet som umuligt og urimeligt. Jeg tror derfor ikke, at den højtærede Indenrigsminister vil have Held med at faa Lovforslaget vedtaget i den Skikkelse, hvori han nu har forelagt det, saa meget mere som der — hvad jeg før bemærkede — er knyttet forskellige Betingelser til det, hvorved man gør Indskrænkninger i det bestaaende. Den almindelige Valgret kan der jo ikke være Tale om, den skal ofres, den eneste reelle Fordel, som jeg kan finde, og som jeg skal erkende er til Stede i dette Forslag, er, at Regeringen er gaaet ind paa den hemmelige Afstemning. Jeg skal erkende, at man paa dette Omraade er kommen Oppositionen i Møde, og det glæder jeg mig selvfølgelig over; thi saa længe vi have de

økonomiske Forhold, som vi nu en Gang have, maa Afstemningen være hemmelig. Men det er efter min Mening ogsaa den eneste reelle Indrømmelse, set fra mit Standpunkt. Der er derimod adskillige Indskrænkninger, som forekomme mig at være af overordentlig Betydning for Valgrettens Ihændehavere og for Valgrettens Udøvelse. Jeg siger til det Punkt, man straks støder paa i § 1. Der staar nemlig i sidste Punktum: „Hvis han paa den Tid, Valglisten affattes, staar saaledes i Restance med Betaling af Indkomstskat til Kommunen, at Udpantning for Skatten er foretaget eller kan foretages, taber han Retten til at optages paa Valglisten.“ Nu ved jeg meget godt, at der i den senere Tid, siden Arbejderne — hovedsagelig Arbejderne — søgte at faa Indfyldelse paa den kommunale Styrelse ved at erhverve sig Valgret, gennem en vis Side at Pressen her i København er blevet skreget op om, at Masser af Folk satte sig i Skat blot for at faa Valgret, men at de ikke betalte Skatten. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har lavet denne Bestemmelse her i Forslaget af Hensyn til de nævnte Udtalelser i Pressen, eller om han maaske sidder inde med Beviser for, at denne Paastand har sin Rigtighed. Jeg kunde da meget ønske, at disse Beviser maatte komme frem. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at det er absolut urigtigt, hvad man her har paastaaet, i alt Fald for det store Flertals Vedkommende. Der kan være Tale om, at en enkelt sætter sig i Skat og maaske ikke kan betale — det kan vel foregaa i alle Samfundsklasser —, men jeg har indhentet ikke saa ganske faa Oplysninger fra de bedste Kilder om dette Forhold, og de lyde alle paa, at Arbejderne netop ikke ere dem, fra hvem det er vanskeligst at faa Skatten. Og navnlig er jeg overbevist om, at af de Arbejdere, som sætte sig i Skat for at erhverve sig Valgret, vil ogsaa det store Flertal vide at bevare den ved at betale deres Skat. Naar jeg modsætter mig denne Bestemmelse, er det altsaa absolut ikke af Hensyn til Arbejderne eller af Hensyn til denne Paastand om, at Arbejderne ikke betale deres Skat, thi det er jeg vis paa, at de gøre. Det vil ikke skade dem, at denne Bestemmelse kommer ind i Loven, men det vil gaa ud over andre og kan ogsaa i enkelte Tilfælde komme til at gaa ud over Arbejderne. Man beraaber sig i Anmærkningerne paa, at det er en Bestemmelse, som er i Overensstemmelse med de gældende Bestemmelser i de kommunale Valg-